

LIBRIS | We know
BELLA | ELLIS
books

SOTIA DISPĂRUTĂ

volumul 1
din SERIA

MISTERELE SURORILOR BRONTË



Capitolul 1

Haworth, 1845

Charlotte

– Emily, nu poți, pur și simplu, să te oprești, o mustră ea râzând în timp ce se lovi de spatele surorii ei mai înalte. Nu e nici camera, nici momentul potrivit ca să te oprești.

În ultimele săptămâni, devenise un ritual al surorilor să se strângă în jurul mesei din sufragerie, să vorbească despre ideile lor, învârtindu-le în aerul rarefiat până ce puteai vedea cuvintele formându-se deasupra capetelor lor, aprinse de lumina focului și conturate de fum.

Nu era o sufragerie mare, era mai degrabă înghesuită, aproape plină din pricina mesei frumoase și a canapelei negre și puțin uzate. Charlotte alesese tapetul, în nuanțe prăfuite de roz și gri, la fel de modest și tern ca penajul unui porumbel. Pe perete atârna un portret al lordului Horatio Nelson, erou național și geniu militar, încă adorat la parohie și după patruzeci de ani de la moartea sa glorioasă în luptă. Lui Charlotte îi plăcea să se gândească la faptul că le privește pe sub nasul lui splendid, că le supraveghează sosirile și plecările; i se părea ceva reconfortant.

– Charlotte, mi-a venit o idee.

Emily se întoarse ușor ca să se uite la sora sa peste umăr, cu ochii ei de culoare albastru-cenușiu de invidiat.

– Da, și e una bună, atât de bună încât trebuie să o scriu înainte să îmi scape printre degete. Mișcă-te!

Charlotte privi îngrozită cum Emily măzgăli agitată cu penița pe o coală de hârtie pătată, direct pe suprafața lustruită a mesei.

– Serios, Emily? spuse ea. Nu ai vandalizat destul masa aceasta până acum? Biata mătușă Branwell s-ar răsuci în mormânt dacă ar vedea cum desconsideri atât de ușor ceara și eforturile supraomenești de o jumătate de viață depuse pentru această masă.

– Charlotte, au trecut mulți ani de la incidentul „E”, și eram doar un copil, răspunse Emily, ascultând-o și mutând totuși hârtia pătată pe măsuța ei pentru scris.

Charlotte o privi pe sora sa cum căută cu degetul mare inițiala pe care o scobise cu cruzime cu un cuțit de fructe, cu atâta timp în urmă, frecând-o parcă pentru a-i aduce noroc.

– Unii ar spune că inițiala mea scrijelită în masă arată ca un fel de ornament...

– Mătușă Branwell nu ar spune asta, zise Anne cu blândețe, fără să ridice privirea din ziarul în care era absorbită. Ți mai aduci aminte, Charlotte? Emily a făcut tot posibilul să-și ascundă păcatul refuzând să-și mute mâna de pe semn întreaga dimineață. Cum a mai urlat mătușă Branwell când a văzut ce făcuse!

– Eu parcă îmi aduc aminte că tata a fost destul de impresionat, mormăi Emily, deja cufundată pe jumătate în scrierea ei.

– Trebuie să ne considerăm cele mai norocoase pentru că avem un tată atât de devotat inteligenței noastre încât o masă zgâriată nu este nici pe departe atât de importantă pentru el precum faptul că fiica lui învață să scrie, spuse Charlotte cu drag. Alt tată te-ar fi bătut rău, așa cum i-ar fi plăcut mătușii noastre, nu crezi, Anne?

Disperată să-i distragă atenția, Charlotte făcu tot posibilul să-i atragă privirea lui Anne, dar sora ei mai mică se concentra la citit.

Având în vedere că numai cățelușul lui Anne, Flossy, se alătură paradei, Charlotte, oftând cu putere, plecă singură, privind invidioasă cum Emily își notează literele pe hârtie cu aceea energie și nerăbdare furioasă cu care confruntă multe lucruri în viață. Măcar dacă Charlotte ar găsi același gen de inspirație pentru ca mintea ei să întoarcă spatele mării nefericiri care o preocupă; măcar dacă ar putea să-și tenteze surorile ca să îi distragă atenția prin vorbe.

Ar trebui să fie mulțumită, fericită chiar. Deoarece trecuseră mulți ani de când nu mai locuiseră toate împreună sub același acoperiș mult iubit. Focul ardea de zor în șemineu, aruncând o lumină caldă dansantă pe pereți, camera mică și confortabilă, ușor afumată, luminată numai de o lampă cu gaz. Afară ploua cu găleata, lovind parcă cu pietricele în ferestrele parohiei. Sub ele, Haworth se împotriva vântului nemilos.

Era o vară tipică regiunii Yorkshire.

– Nu-mi vine nimic în minte în seara aceasta, Charlotte oftă frustrată, oprindu-se ca să se uite la grămada de pietre de mormânt care se întindeau în josul dealului, spre biserică și spre oraș, ca și cum morții se grăbeau să se întoarcă acasă. Am capul gol ca o coală de hârtie, și e la fel de inutil. Sunt prea multe... *sentimente* care îmi stau în calea *gândirii*. Pare imposibil să compun până și două rânduri.

– Atunci poate că ar trebui să gândești în sentimente, spuse Emily fără să-i ofere vreun ajutor, în timp ce cuvintele curgeau din vârful penei sale în scrijelituri haotice și cu pete de cerneală care o scoteau din sărite pe Charlotte.

Pagină după pagină de versuri păzite de gelozie umpleau carnetele lui Emily, fără niciun efort.

– Probabil că *tu* încă mai găsești inspirație infinită în fanteziile copilărești, Emily, îi dădu Charlotte replica înainte să se poată

opri. Dar eu am lăsat în urmă lumea fantastică a Gondalului și a Angriei¹. Lumea mea implică o viață plină de probleme mai mature,

– „Probleme mai mature“ este o modalitate foarte inedită de a descrie „bolnavă de dragoste“, bombăni Emily fără să ridice privirea. Și nu îmi pasă ce părere ai despre mine, Charlotte, deoarece gondalii sunt în mijlocul Primelor Războaie și trebuie să le aduc victorie, altfel mulți oameni vor pieri.

– Ești imposibilă, Emily, spuse Charlotte, însă cu puțin venin în voce.

Adevărul era că ducea dorul zilelor în care se asemana mai mult cu sora sa, când oriunde mergea și oriunde se uita Emily, Gondal forma totul în jurul ei, oamenii săi însemnând la fel de mult pentru ea, dacă nu chiar mai mult decât cei făcuți din carne și oase, cu inimile bătându-le în piept. Imaginația ei era libertatea sa, se gândi Charlotte cu invidie, dorindu-și să poată fi și ea capabilă să lase în urmă această durere neconținută a existenței pământeste și banale, în favoarea unei lumi în care totul să se petreacă așa cum vrea ea. În acea lume, inima ei nu ar fi niciodată rănită.

– Oprește-te și odihnește-te, dragă Charlotte, spuse Anne, lăsându-și, în sfârșit, ziarul, privind-o pe Charlotte cu atâta simpatie încât era aproape insuportabil să îi fie cuiva atât de milă de ea.

Charlotte știa că Anne nu ar menționa niciodată acel nume, iar Charlotte își propusese să nu-l rostească niciodată cu voce tare. Chiar și așa, răsuna în mod constant înăuntrul său.

– Vino să stai cu mine și să citim *The Times*, ediția din Londra, e veche doar de câteva zile și sunt multe lucruri interesante. Vasul cu abur al lui Brunel, SS *Great Britain*, și-a început călătoria pe Atlantic, către New York, și se așteaptă să-și termine drumul în numai

¹ Tales of Glass Town, Angria and Gondal – carte scrisă de surorile Brontë la începutul carierei lor (n.tr.)

IBDIS | We know books
două săptămâni! Ți poți închipui, să ajungi în cealaltă parte a lumii în mai puțin de două săptămâni.

Anne se opri o clipă, ochii ei frumoși licărind cu gândul la aventură, înainte să dea pagina.

- Și uite aici, se pare că, de trei ani încoace, în Londra au fost opt polițiști special antrenați și educați care se ocupă în exclusivitate cu profesia „detectării” pentru a rezolva crime, folosindu-și istețimea și inteligența ca să-i caute pe vinovați. Succesul lor a fost atât de mare încât *The Times* cere o armată de astfel de persoane în toată țara, deși alții spun că o țară liberă ar trebui să rămână liberă și să nu fie supusă tiraniei poliției. Nu ai cum să nu te întrebi dacă nu cumva acești oameni au făcut crime care doresc să rămână nedescoperite. Vezi aici?

- Pare foarte interesant, Anne, încuviință Charlotte, așezându-se la masă, în capătul opus față de Emily și trăgând ziarul spre ea, dar nici așa nu putu să se concentreze asupra cuvintelor.

Charlotte nu putea să se gândească decât la ultima sa scrisoare trimisă fostului ei tutore, *monsieur Héger*: felul în care storsese fiecare bucățică din sufletul ei în acea epistolă. Și totuși, el nu îi răspunsese. Indiferent cu câtă atenție desenase conturul inimii ei frânte și implorase măcar o fărâmă de milă, el nu îi răspunsese niciodată. Cum ar fi putut s-o facă? Desigur, era un bărbat căsătorit, dar totuși... Închise ochii și se concentră foarte tare pe desfacerea și împachetarea emoției chinuitoare, care amenința să se reverse în orice moment, și cu ceva efort reuși să diminueze din nou acele sentimente, făcându-le la fel de mici ca acele cărți pe care obișnuiau să le facă când erau mici, încadrându-le într-un perete gros de serenitate autoimpusă. Pentru că, dacă nu făcea asta, suferința ei avea să o înghită. Nu avea de ales, trebuia să îndure într-o liniște deplină durerea de a iubi pe cineva care nu o iubește la rândul său.

- Țineți-vă bine, surori!

Branwell își făcu apariția în cameră, aducând cu el o cantitate mare de ploaie care-i curgea din vârful nasului, cu părul lui roșu ca rubinul lipit de pielea palidă, cu amestecul de bere și fum radiind din corpul său și cu ochii aprinși de bârfa.

– Lăsați deoparte vorbăria aia a voastră de fete, pentru că trebuie să vă dau o veste teribilă!

– Iar au rămas fără gin la Bull? spuse Emily, fără să ridice privirea spre el.

Fratele se așeză pe scaunul de lângă ea și se scutură ca un câine plouat.

– Pregătiți-vă, pentru că voi, tinere domnișoare, s-ar putea să considerați veștile pe care sunt pe cale să vi le dau atât îngrozitoare, cât și disprețuitoare, probabil mai mult decât pot tolera sufletele voastre blânde.

– Spune-ne, Branwell!

Charlotte se agăță de promisiunea unui amuzament precum o femeie însetată care descoperea o fântână.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a răspândit vestea până în Haworth cum că a avut loc o crimă sângeroasă și înfiorătoare.

Ochii negri ai lui Branwell licăreau cu o plăcere morbidă în timp ce vorbea, de parcă focul se bucura de cuvintele sale.

– Și fapta cea îngrozitoare se pare că s-a petrecut la doar câțiva kilometri de acest loc.

– O crimă? se încruntă Anne.

– O crimă nespus de violentă, dragă soră.

Branwell se aplecă spre Anne, care se dădu înapoi din cauza respirației lui urât mirositoare. Charlotte nu fu la fel de descurajată.

– Spune-ne! îl îndemnă ea. Spune-ne odată fiecare detaliu!

– Am auzit de la băiatul cu butoaiele, care a auzit de la căruțaș, care știa de la hangiul din Arunton, în apropiere de locul în care s-a petrecut.

– Arunton, repetă Charlotte, gânditoare. Sunt sigură că avem o cunoștință în Arunton. Când s-a întâmplat, Branwell?

– Ieri, o crimă cât se poate de teribilă și de sângeroasă, chiar la o aruncătură de băț de bătătura noastră. Vă este frică rău?

– Singurul lucru de care îmi este frică e că nu o să treci niciodată la subiect, se plânse Emily, lăsând, în sfârșit, pana jos. Cine a fost omorât și de către cine?

– Și, spuse Branwell ignorând întrebarea lui Emily, criminalul s-a ascuns, luând și cadavrul cu el. Este foarte posibil ca acest criminal să stea la pândă în umbrele din fața propriei noastre case chiar în timp ce vorbim.

– Să tragă un cadavru după el? se încruntă Emily. Asta nu mi se pare a-i fi favorabil unui om care se furișează. Răspunde-mi la întrebare, cine a fost omorât?

– O doamnă și o mamă.

Branwell se lăsă pe spătar.

– Cel puțin așa se presupune.

– Îngrozitor!

Anne duse o mână la piept.

– Trebuie să îi cerem lui tata să se roage și pentru această biată femeie și familia ei.

– Se presupune? insistă Charlotte iritată. Biata femeie este ori moartă, ori în viață, nu există variantă de mijloc.

– Ei bine, aici greșești tu, dragă Charlotte.

Branwell făcu un semn cu degetul spre ea.

– Întrucât se pare că la primele ore ale acestei dimineți, al doilea dormitor al doamnei Chester a fost găsit gol, și peste tot erau cantități mari de sânge, fără vreo urmă de tânăra femeie, și nici vreo rămășiță a sa. Bineînțeles, lumea se teme că e moartă, însă nu poate fi stabilit cu certitudine acest lucru, deoarece, practic, a dispărut.

– A fost luată din casa sa? Terifiant! Mă trec toți fiorii, spuse Anne cutremurată.

– Cât de *interesant*, adăugă Emily, cu ochii sclipind de curiozitate. Charlotte oscila între fascinație și groază, când îi trecu un alt gând prin minte.

– Te referi la doamna Elizabeth Chester? Sau la moșia Grange? O luă de mână pe Emily.

– Moșia Grange este locul în care s-a angajat Matilda French ca guvernantă! Pe ea o știm în Arunton. Îți aduci aminte de Mattie, Emily, a suferit în acea instituție malefică Cowan Bridge împreună cu noi până când ne-a scos tata de acolo și de atunci am păstrat legătura prin corespondență, deși nu prea am mai primit vești din partea ei de când și-a ocupat postul de guvernantă și eu eram în Bruxelles.

– Acum că stau să mă gândesc, cred că guvernanta a fost cea care a descoperit acea scenă îngrozitoare, adăugă Branwell.

– Vai de mine.

Charlotte era oripilată.

– Mattie a descoperit locul crimei? Biata de ea, draga Mattie, îți mai aduci aminte cât de fragilă era, Emily?

– Matilda, frumoșică, timidă, cam nepricepută la toate alea, da, îmi aduc aminte de ea. Imaginează-ți că, în timp ce tu dormeai în patul tău, un criminal mergea pe holul din fața camerei tale cu un cuțit! Înfiorător! spuse Emily îngrozită.

– Fără îndoială, nu știm că a fost un cuțit, spuse Charlotte, ridicând ochii spre cer. Vai, biata Mattie! Sigur nu se simte deloc bine, sigur nu. Trebuie să-i scriu numaidecât.

Întinse mâna după un stilou, dar ezită, și apoi simți un mic fior, gândindu-se la un plan alternativ.

– Nu, trebuie să fac ceva mai mult decât să-i scriu. Trebuie să o vizitez, mâine la prima oră.

– Vin cu tine, spuse Emily. Întotdeauna am ținut la draga de Matilda French.

– Matilda, draga mea, zise Charlotte. Moșia Chester e la două ore de mers pe jos de la Penistone. Oricine dorește să mă însoțească este bine-venit, atât timp cât nu vine doar pentru a fi martor la violență.

Emily se uită cu jind afară pe fereastră, unde ploua atât de tare încât îneca orașelul din depărtare într-o mare de lacrimi, și, deși undeva deasupra norilor domnea încă vara, era aproape imposibil să crezi asta.

– M-am săturat să fiu ținută prizonieră de ploaie, și m-am săturat de interiorul acestei case. Eliberați-mă, ca picioarele mele să fie udate și înghețate!

Charlotte se întoarse spre Anne, care stătea cu mâinile strânse în poală, arătând pentru restul lumii ca o fecioară sfioasă și blândă, exact așa cum o percep toți cei care nu o cunosc. Își poartă blândețea ca pe un fel de deghizare, se gândea Charlotte adesea, ascunzând războinica dinăuntrul său.

– Ei bine, nu vă pot lăsa să hoinăriți singure, spuse Anne. Simt că am datoria de a vă menține respectabile.

– Și vă voi însoți și eu, adăugă Branwell cu generozitate. La urma urmei, veți avea nevoie de protecție în fața unui cuțitar nebun.

– Ei bine, dragă frate, răspunse Anne, puțin cu regret, mă tem că nu sunt prea sigură cine pe cine ar proteja dacă ar fi să vii și tu cu noi. Suntem destul de capabile să mergem singure.

– *Încă* mai ești supărată pe mine, Anne? întrebă Branwell, de parcă trecuseră o mie de ani de când o făcuse pe Anne să-și piardă postul de guvernantă de la Thorp Green, unde fuseseră angajați amândoi.

Groaznica umilință provocată de povestea cu doamna Robinson a fost mai mult decât ar fi putut suporta oricare dintre membrii familiei Brontë, mai ales tatăl. Gândul că Branwell fusese implicat într-o relație necurată cu soția angajatorului său îi întorcea stomacul pe dos. Și, bineînțeles, în momentul în care Branwell fusese concediat ca urmare a unui asemenea scandal, nevinovata

Anne trebuise să demisioneze. Se pare că umilința era încă proaspătă în mintea ei.

Cu certitudine, Anne avea dreptul să simtă măcar puțin mai multă anxietate din cauza pierderii venitului său, ca să nu mai punem la socoteală și rușinea care căzuse pe capul familiei, și totuși, în clipa în care văzu fața lui Branwell plină de regret și descurajare, Charlotte își dădu seama că Anne își regreta comentariile.

- Mă vei urî tot restul vieții pentru că, pur și simplu, m-am îndrăgostit? se plânse el. Te rog, te implor, ajută-mă să mă îndepărtez cât mai mult de ceea ce mi-a distrus inima și permite-mi să vă însoțesc în călătorii la fel cum o făceam înainte.

Se uită la fiecare dintre surorile sale.

- Pot să vin și eu?

- Da! răspunse Emily imediat.

- Eu nu prea cred, adăugă Charlotte repede.

Emily se uită urât la ea, și Charlotte îi înțelegea dezaprobarea. În ultima vreme, slăbiciunea lui Branwell față de atracția pe care o reprezenta Black Bull și, până la urmă, toate barurile din Haworth crescuse considerabil, și Emily se gândea că orice îl putea ține pe Branwell departe de tărnie timp de câteva ore sigur avea să fie un lucru bun pentru el. Era un punct de vedere rezonabil, dar Charlotte tot mai ezita.

- De ce nu? protestă Emily, luându-l de mână pe Branwell. În ciuda afirmațiilor lui Anne, suntem doar niște femei lipsite de apărare, care vor să pornească la drum lung fără un bărbat care să le protejeze.

- De parcă asta te-ar fi deranjat pe tine vreodată în viața ta, Emily. Charlotte râse și își înmuie vocea când se întoarse spre Branwell.

- Dragă frate, nu de data aceasta. De data aceasta, prezența ta, deși ar fi bine-venită, ar face ca vizita noastră să fie una neobișnuită, și nu ne dorim să fim observate. Lumea mereu a avut tendința de a acorda atenție unui bărbat atât de frumos ca tine. Dar pe noi trei,

femei de la țară, nu ne vor observa... Și va fi în avantajul nostru, de data aceasta. Probabil că noi trei chiar vom putea afla adevărul legat de ce i s-a întâmplat lui Elizabeth Chester.

Charlotte evită privirea lui Anne, știind că sora ei mai mică o analizează în acel moment, încercând să afle care e adevăratul motiv pentru care o vizitează pe Matilda French, dacă chiar își face griji pentru ea, sau mai degrabă avea nevoie disperată de ceva care să-i distragă atenția? În orice caz, Charlotte ajunsese la concluzia că *nu* poți merge să vizitezi un prieten într-un moment atât de nefericit doar pentru că este vorba de ceva fascinant.

– Ei bine, atunci, spuse Branwell, oftând și prăbușindu-se pe canapea și punându-și unul din picioarele sale lungi pe brațul ei. Va trebui să găsec o altă cale ca să mă distrez cât timp voi sunteți plecate. Probabil o să merg la Black Bull.

– Probabil la biserică? sugeră Charlotte.

– Probabil Black Bull *este* biserica mea, zise Branwell râzând, în timp ce Charlotte făcu ochii mari, îngrozită.

– Este, într-adevăr, teribil, spuse Anne cu o voce gravă, în încercarea de a-și distraje sora, că sunt puțin încântată când mă gândesc că noi trei putem fi cele trei femei detectivi invizibile în căutarea adevărului? Cred că suntem singurele femei care ar face asta.

– Detectivi? o întrebă Charlotte. Ce cuvânt straniu.

– Păi, da, din articolul din *The Times* despre care ți-am vorbit mai devreme. Detectivi, asta, dragi surori, vom fi noi.

S-a mai vorbit mult în acea seară, s-au auzit povești și râsete care au răsunat chiar și după ce ceasul cu pendulă de pe scări bătuse ora douăsprezece. Și niciunul dintre frați nu a observat, în timp ce vorbeau, scriau și râdeau, cum întunericul învăluia mica lor casă luminată, amenințând să o acapareze.